

บทที่ 7

การเขียนภาพหุ่นนิ่ง

1. ความหมายและลักษณะของภาพหุ่นนิ่ง

ภาพหุ่นนิ่งตรง กับภาษาอังกฤษว่า “Still life” หมายถึงภาพวัตถุสิ่งของที่ไม่เคลื่อนไหวมีการจัดวางสิ่งของต่างๆประกอบเข้าด้วยกันอาจเป็นวัตถุสิ่งของอย่างเดียวกันหรือต่างกันได้ก็ตามความเหมาะสม เช่น ผลไม้ ผัก แจกัน กระป๋อง แก้วน้ำ ผ้า หนังสือ ฯลฯ

การเขียนภาพหุ่นนิ่งถือเป็นการฝึกปฏิบัติในขั้นพื้นฐานของการเขียนภาพในทุกๆเทคนิคทั้งนี้เนื่องจากว่าสามารถหาหุ่นมาฝึกปฏิบัติได้ง่าย อีกทั้งยังสามารถทำความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดภาพ การกำหนดระยะแสงเงาและสามารถคุมบรรยากาศของภาพได้ง่ายกว่าภาพชนิดอื่นๆ ชนิดของหุ่นนิ่งที่มักนิยมนำมาเป็นแบบในการเขียนโดยส่วนใหญ่ อาจแบ่งได้เป็นประเภทต่าง ๆ ตามลักษณะของวัตถุ ดังนี้

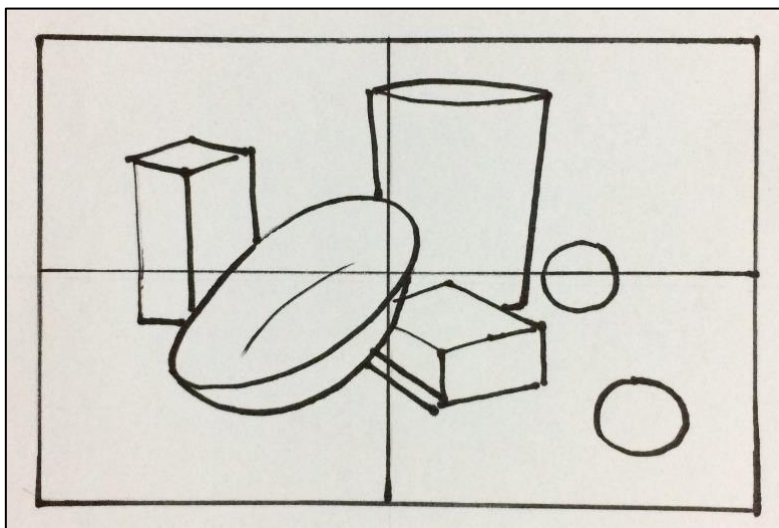
1. วัตถุที่มีรูปทรงเรขาคณิตหรือเชิงเรขาคณิต วัตถุในลักษณะแบบนี้สามารถพบเห็นได้ทั่วไปรอบ ๆ ตัวเราหรือเป็นสิ่งที่เราใช้ในชีวิตประจำวัน นับว่าเป็นวัตถุที่เป็นพื้นฐานในการนำมาเป็นแบบเพื่อให้เข้าใจโครงสร้างพื้นฐานของรูปทรงประเภทอื่นๆ ต่อไป ตัวอย่างวัตถุในประเภทนี้ ได้แก่ จาน ชาม แก้วน้ำ กระป๋อง กล้อง ขวดโหล แจกัน เป็นต้น

2. วัตถุที่มีรูปทรงจากธรรมชาติหรือสิ่งมีชีวิต วัตถุประเภทนี้มักจะเป็นวัตถุที่ได้มาจากธรรมชาติโดยตรง เช่น ผัก ผลไม้ชนิดต่างๆ หรือรูปทรงของกระดูกสัตว์ ซากของนกหรือปลา วัตถุลักษณะนี้มักมีรูปทรงที่ซับซ้อนและมีลักษณะแตกต่างกันไปตามแต่ละชนิดซึ่งมักจะจำเป็นต้องใช้พื้นฐานความเข้าใจจากวัตถุที่มีรูปทรงเรขาคณิตมาก่อนเพื่อที่จะง่ายในการที่จะเข้าใจโครงสร้างของรูปทรงวัตถุในลักษณะแบบนี้ได้ดียิ่งขึ้น

3. วัตถุที่มีรูปทรงอิสระ วัตถุประเภทนี้อาจเป็นวัตถุที่ได้มาจากธรรมชาติโดยตรงหรืออาจจะเกิดจากการสร้างสรรค์ของมนุษย์ก็ได้ โดยกลุ่มวัตถุเหล่านี้มักมีรูปทรงที่ไม่แน่นอน เช่น รูปทรงของก้อนหินชนิดต่างๆ รูปทรงของกองผ้าที่มีรอยยับ เป็นต้น

2. หลักการจัดภาพในการเขียนภาพหุ่นนิ่ง

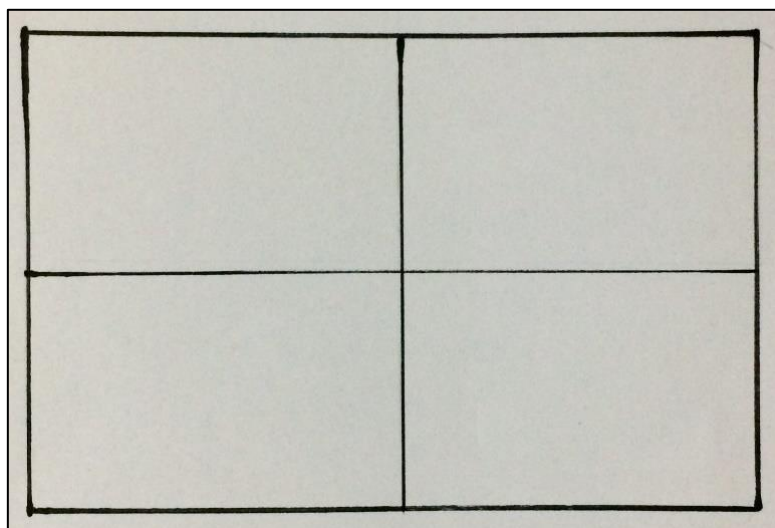
1. เลือกใช้วัตถุที่จะมาเป็นแบบในการเขียนให้มีขนาดสีรูปทรงรวมทั้งน้ำหนักของตัววัตถุที่มีความแตกต่างกัน

ภาพที่ 7.1 การจัดวางวัตถุ

ที่มา: สำเนาภาพจาก จีรวัดน์ วันทา

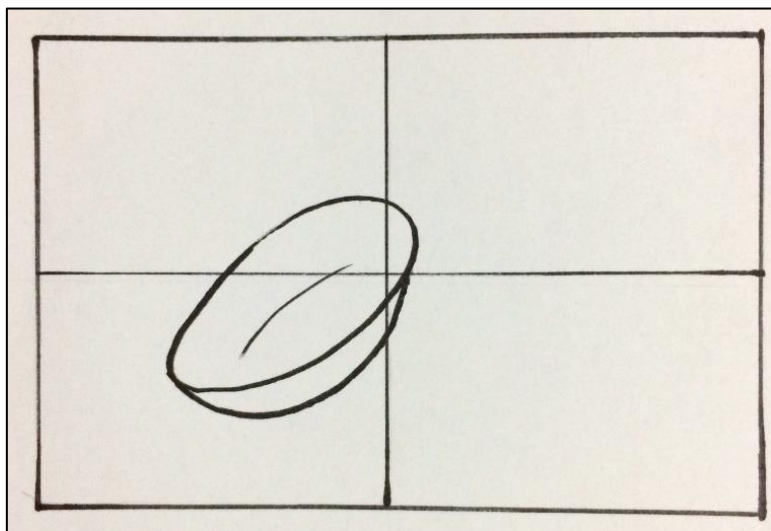
2. ในการวางองค์ประกอบของภาพให้กำหนดจุดกึ่งกลางของภาพซึ่งในที่นี้หมายถึงถึงกลางของหน้ากระดาษที่จะเขียน

ภาพที่ 7.2 การกำหนดจุดกึ่งกลางของกระดาษ

ที่มา: สำเนาภาพจาก จีรวัดน์ วันทา

3. กำหนดให้วัตถุหรือหุ่นที่ต้องการเขียนให้เป็นจุดเด่นอยู่ในบริเวณที่ใกล้เคียงกับจุดกึ่งกลางของกระดาษหรือมีส่วนหนึ่งส่วนใดของวัตถุตั้งกล่าวสัมผัสกับบริเวณกึ่งกลางของหน้ากระดาษที่จะเขียน

ภาพที่ 7.3 การกำหนดจุดในการวางวัตถุที่ต้องการให้เป็นจุดเด่นของภาพ
ที่มา: สำเนาภาพจาก จีรวัดณ์ วันทา

3. การเขียนภาพหุ่นนิ่ง (วัตถุสิ่งของ)

การเขียนภาพหุ่นนิ่งจากวัตถุสิ่งของถือเป็นการเริ่มต้นในการเขียนภาพทั้งนี้วัตถุสิ่งของต่างๆ โดยส่วนใหญ่มักมีรูปทรงพื้นฐานที่สามารถทำความเข้าใจถึงโครงสร้าง น้ำหนักแสงเงา และปริมาตรได้ง่ายที่สุด เหมาะสมที่จะฝึกปฏิบัติเป็นลำดับแรกๆ ในการพัฒนาสู่การเขียนสิ่งอื่นๆต่อไป

วัสดุ อุปกรณ์ ในการเขียนภาพหุ่นนิ่ง (สีน้ำ) ได้แก่

1. สีน้ำพร้อมจานสี
2. พู่กันขนาดต่างๆตามความเหมาะสม
3. กระดานรองเขียนขนาด A2
4. ดินสอเกรด B และยางลบ
5. กระดาษ 100 ปอนด์หรือกระดาษเขียนสีน้ำอื่นๆขนาด A2
6. เทปกาวสำหรับติดกระดาษ
7. ขาหยั่งสำหรับเขียนภาพ
8. กระจกใส่น้ำ
9. ผ้าเช็ดสี

3.1 หลักปฏิบัติในการเขียนภาพหุ่นนิ่ง

1. เลือกมุมมองที่จะกำหนดวัตถุที่จะเป็นจุดเด่นและจุดรองในภาพตามความเหมาะสม
2. กำหนดขนาดของวัตถุที่จะเขียนให้มีความสัมพันธ์กับพื้นที่และหน้ากระดาษ
3. สามารถขยับตำแหน่งการวางของวัตถุ ให้เลื่อนซ้ายขวาหน้าหลังได้เล็กน้อยตามความเหมาะสม หรือ ถ้ามีวัตถุในภาพมากเกินไปสามารถเลือกที่จะไม่เขียนวัตถุบางอย่างลงไปได้ ทั้งนี้เพื่อความสวยงามลงตัวของภาพ

ภาพที่ 7.4 ภาพหุ่นนิ่ง

ที่มา : สำเนาภาพจาก จีรวัดน์ วันทา

3.2 สาธิตขั้นตอนการปฏิบัติเขียนภาพหุ่นนิ่ง (วัตถุสิ่งของ)

1. เลือกมุมมองที่ต้องการร่างภาพด้วยดินสอให้มีความชัดเจนของน้ำหนักระหว่างเส้นที่ไม่เบาและไม่หนักจนเกินไป โดยในกรณีนี้ใช้ดินสอเกรด B ที่มีน้ำหนักพอดี ไม่เบาและไม่เข้มเกินไป (ภาพที่ 7.5)

ภาพที่ 7.5 การร่างภาพ

2. เริ่มลงสีวัตถุชิ้นแรกโดยเน้นให้น้ำหนักเกือบสมบูรณ์ ดังภาพ ที่ 7.6

ภาพที่ 7.6 การลงสีวัตถุ

3. ลงสีวัตถุข้างเคียงของวัตถุชิ้นแรกเพื่อเปรียบเทียบน้ำหนักของสี ดังภาพที่ 7.7

ภาพที่ 7.7 การลงสีวัตถุข้างเคียง

4. ลงสีวัตถุที่มีขนาดแตกต่างออกไปโดยเฉพาะอย่างยิ่งวัตถุที่อยู่บริเวณด้านหลังของภาพที่มีขนาดและน้ำหนักต่างจากวัตถุสองชิ้นแรกเพื่อเป็นการเปรียบเทียบน้ำหนักและสีของวัตถุ ดังภาพที่ 7.8

ภาพที่ 7.8 การลงสีวัตถุระยะหลังเพื่อเปรียบเทียบน้ำหนัก

5. เริ่มลงสีวัตถุที่อยู่ในระยะใกล้เข้ามาทำนี้ให้มีการเปรียบเทียบน้ำหนักกับวัตถุที่อยู่ด้านหลัง
 ดังภาพที่ 7.9

ภาพที่ 7.9 การลงสีวัตถุเปรียบเทียบน้ำหนัก

6. ลงสีวัตถุชิ้นอื่นๆโดยพยายามหาวัตถุที่มีน้ำหนักสีแตกต่างออกไปเพื่อที่จะสามารถเปรียบเทียบน้ำหนักและสีของวัตถุที่เขียนได้ตลอดเวลาที่ปฏิบัติงาน ดังภาพที่ 7.10

ภาพที่ 7.10 การลงสีวัตถุระยะหน้า

7. ลงสีของวัตถุที่มีอยู่ในระยะหน้าสุดทั้งนี้ให้เปรียบเทียบน้ำหนักของสีของวัตถุที่ลงไปทั้งหมดว่ามีความสัมพันธ์กับระยะในภาพตามที่ต้องการหรือไม่ ดังภาพที่ 7.11

ภาพที่ 7.11 การลงสีวัตถุระยะหน้า

8. ลงสีพื้นหลังของภาพโดยกำหนดสีให้เป็นสีส่วนรวมของวัตถุทั้งหมดที่อยู่ในภาพรวมกันอีกทั้งลงน้ำหนักของสีผ้าที่ปูไว้โดยรวมเพื่อแยกน้ำหนักของวัตถุออกจากพื้นหลัง ดังภาพที่ 7.12

ภาพที่ 7.12 การลงน้ำหนักพื้นหลังและพื้นภาพ

9. ลงสีเก็บรายละเอียดแสงเงาของผ้าให้สมบูรณ์ ดังภาพที่ 7.13

ภาพที่ 7.13 การเก็บรายละเอียดน้ำหนักของผ้า

10. เก็บรายละเอียดของวัตถุทั้งหมดให้มีความสมบูรณ์เขียนน้ำหนักสีที่เป็นเงาตกทอดของวัตถุลงบนผ้าและพื้นของภาพให้ครบสมบูรณ์ ดังภาพที่ 7.14

ภาพที่ 7.14 ภาพหุ่นนิ่งเสร็จสมบูรณ์

4. การเขียนภาพหุ่นนิ่ง (ผักผลไม้)

การเขียนภาพหุ่นนิ่งผักผลไม้เป็นการเขียนที่ต่อยอดจากการเขียนหุ่นนิ่งที่เป็นวัตถุ ทั้งนี้เนื่องจากรูปทรงสีสันทันและรายละเอียดในผักผลไม้มีความซับซ้อนกว่าวัตถุสิ่งของ ดังนั้นเมื่อผ่านการเขียนวัตถุมานสามารถเข้าใจถึงโครงสร้างปริมาตรแล้ว การฝึกปฏิบัติเขียนกับหุ่นนิ่งที่เป็นผักผลไม้ช่วยให้เข้าใจอารมณ์และความรู้สึกของวัตถุที่มีชีวิตได้ดียิ่งขึ้น

วัสดุ อุปกรณ์ ในการเขียนภาพหุ่นนิ่ง (สีน้ำ) ได้แก่

1. สีน้ำพร้อมจานสี
2. พู่กันขนาดต่างๆตามความเหมาะสม
3. กระดานรองเขียนขนาด A2
4. ดินสอเกรด B และยางลบ
5. กระดาษ 100 ปอนด์หรือกระดาษเขียนสีน้ำอื่นๆขนาด A2
6. เทปกาวสำหรับติดกระดาษ
7. ขาหยั่งสำหรับเขียนภาพ
8. กระจกใส่น้ำ
9. ผ้าเช็ดสี

4.1 หลักปฏิบัติในการเขียนภาพหุ่นนิ่ง

1. เลือกรูปแบบที่จะกำหนดวัตถุที่จะเป็นจุดเด่นและ ร้องในภาพตามความเหมาะสม
2. กำหนดขนาดของวัตถุที่จะเขียนให้มีความสัมพันธ์กับพื้นที่และหน้ากระดาษ
3. สามารถขยับตำแหน่งการวางของวัตถุ ให้เลื่อนซ้ายขวาหน้าหลังได้เล็กน้อยตามความเหมาะสม หรือ ถ้ามีวัตถุในภาพมากเกินไปสามารถเลือกที่จะไม่เขียนวัตถุบางอย่างลงไปได้ ทั้งนี้เพื่อความสวยงามลงตัวของภาพ

ภาพที่ 7.15 ภาพหุ่นนิ่งผักผลไม้

4.2 สาธิตขั้นตอนการปฏิบัติเขียนภาพหุ่นนิ่ง (ผักผลไม้)

1. เลือกมุมมองที่ต้องการร่างภาพด้วยดินสอให้มีความชัดเจนของน้ำหนักเส้นที่ไม่เบาและไม่หนักจนเกินไป โดยในกรณีนี้ใช้ดินสอเกรด B ที่มีน้ำหนักพอดี ไม่เบาและไม่เข้มเกินไป (ภาพที่ 7.16)

ภาพที่ 7.16 การร่างภาพ

2. เริ่มลงสีในหุ่นโดยเน้นให้มีน้ำหนักเกือบสมบูรณ์ ดังภาพ ที่ 7.17

ภาพที่ 7.17 การลงสีวัตถุ

3. ลงสีวัตถุข้างเคียงของวัตถุชิ้นแรกเพื่อเปรียบเทียบน้ำหนักของสี ดังภาพที่ 7.18

ภาพที่ 7.18 การลงสีวัตถุข้างเคียง

4. ลงสีวัตถุที่มีขนาดแตกต่างกันออกไปโดยเฉพาะอย่างยิ่งวัตถุที่อยู่บริเวณด้านหลังของภาพที่มีขนาดและน้ำหนักต่างจากวัตถุสองชิ้นแรกเพื่อเป็นการเปรียบเทียบน้ำหนักและสีของวัตถุ ดังภาพที่ 7.19

ภาพที่ 7.19 การลงสีวัตถุระยะหลังเพื่อเปรียบเทียบน้ำหนัก

5. เริ่มลงสีวัตถุที่อยู่ในระยะใกล้เข้ามาทั้งนี้ให้มีการเปรียบเทียบน้ำหนักกับวัตถุที่อยู่ด้านหลัง ดังภาพที่ 7.20

ภาพที่ 7.20 การลงสีวัตถุเปรียบเทียบน้ำหนัก

6. ลงสีวัตถุชิ้นอื่นๆโดยพยายามหาวัตถุที่มีน้ำหนักสีแตกต่างออกไปเพื่อที่จะสามารถเปรียบเทียบน้ำหนักและสีของวัตถุที่เขียนได้ตลอดเวลาที่ปฏิบัติงาน ดังภาพที่ 7.21

ภาพที่ 7.21 การลงสีวัตถุระยะหน้า

7. ลงสีของวัตถุที่มีอยู่ในระยะหน้าสุดทั้งนี้ให้เปรียบเทียบน้ำหนักของสีของวัตถุที่ลงไปทั้งหมดว่ามีความสัมพันธ์กับระยะในภาพตามที่ต้องการหรือไม่ ดังภาพที่ 7.22

ภาพที่ 7.22 การลงสีวัตถุระยะหน้า

8. ลงสีน้ำหนักกลางของพื้นผ้าบริเวณพื้นภาพเพื่อค้ำรูปทรงของผักผลไม้ให้เด่นชัดยิ่งขึ้น ดังภาพที่ 7.23

ภาพที่ 7.23 การลงน้ำหนักพื้นภาพ

9. ลงสีพื้นหลังของภาพโดยกำหนดสีให้เป็นสีส่วนรวมของวัตถุทั้งหมดที่อยู่ในภาพร่วมกันอีกทั้งลงน้ำหนักของสีผ้าที่ปูไว้โดยรวมเพื่อแยกน้ำหนักของวัตถุออกจากพื้นหลัง ดังภาพ 7.24

ภาพที่ 7.24 การเก็บรายละเอียดน้ำหนักของผ้า

10. ลงสีเก็บรายละเอียดแสงเงาของผ้าให้สมบูรณ์ ดังภาพที่ 7.25

ภาพที่ 7.25 การเก็บรายละเอียดน้ำหนักของผ้า

11. เก็บรายละเอียดของวัตถุทั้งหมดให้มีความสมบูรณ์เขียนน้ำหนักสีที่เป็นเงาตกทอดของวัตถุลงบนผ้าและพื้นของภาพให้ครบสมบูรณ์ ดังภาพที่ 7.26

ภาพที่ 7.26 ภาพหุ่นนิ่งเสร็จสมบูรณ์

5. การเขียนภาพหุ่นนิ่ง (ดอกไม้)

การเขียนภาพหุ่นนิ่งดอกไม้ นับเป็นการเขียนภาพหุ่นนิ่งที่ต้องใช้ความเข้าใจทั้งในเรื่องของโครงสร้างรูปทรงของวัตถุและอารมณ์ที่ละมุนละไมของดอกไม้ไปพร้อมๆ กัน ดังนั้นการเขียนภาพหุ่นนิ่งดอกไม้จึงต้องอาศัยพื้นฐานจากการเขียนหุ่นนิ่งจากวัตถุก่อนหน้านี้เพื่อที่จะเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงโครงสร้างพื้นฐานของวัตถุต่างๆ และสิ่งที่เพิ่มเติมเข้ามานอกเหนือจากการเขียนวัตถุอื่นๆ ก็คือความพริ้วไหวนุ่มนวลไม่แข็งกระด้าง ต่างจากการเขียนวัตถุประสงค่อื่นโดยสิ้นเชิง กล่าวได้ว่าการเขียนภาพหุ่นนิ่งดอกไม้ต้องอาศัยองค์ประกอบสำคัญทั้ง 2 ประการที่กล่าวมาอย่างครบถ้วนสมบูรณ์

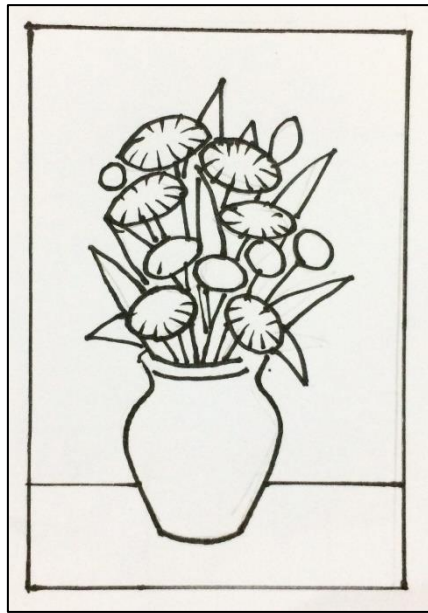
วัสดุ อุปกรณ์ ในการเขียนภาพหุ่นนิ่ง (สีน้ำ) ได้แก่

1. สีน้ำพร้อมจานสี
2. พู่กันขนาดต่างๆ ตามความเหมาะสม
3. กระดาษรองเขียนขนาด A2
4. ดินสอเกรด B และยางลบ
5. กระดาษ 100 ปอนด์หรือกระดาษเขียนสีน้ำอื่นๆ ขนาด A2
6. เทปกาวสำหรับติดกระดาษ
7. ขาหยั่งสำหรับเขียนภาพ
8. กระจกใส่น้ำ
9. ผ้าเช็ดสี

5.1 หลักปฏิบัติในการเขียนภาพหุ่นนิ่ง (ดอกไม้)

1. เลือกรูปทรงที่จะกำหนดวัตถุที่จะเป็นจุดเด่นและจุดรองในภาพตามความเหมาะสม
2. กำหนดขนาดของวัตถุที่จะเขียนให้มีความสัมพันธ์กับพื้นที่และหน้ากระดาษ
3. กำหนดขนาด สัดส่วนของดอกไม้และแจกันให้มีสัดส่วนที่พอเหมาะกับหน้ากระดาษ ทั้งนี้

ในการจัดหุ่น มักจะกำหนดความสูงของดอกไม้จากขอบบนของแจกัน เป็นสัดส่วนเท่ากับ 1 : 1 กล่าวคือ ความสูงของแจกันเท่ากับ ความสูงของดอกไม้โดยประมาณ

ภาพที่ 7.27 การจัดภาพหุ่นนิ่งดอกไม้
ที่มา : จีรวัดน์ วันทา

4.สามารถขยับตำแหน่งการวางของวัตถุ ให้เลื่อนซ้ายขวาหน้าหลังได้เล็กน้อยตามความเหมาะสม หรือ ถ้ามีวัตถุในภาพมากเกินไปสามารถเลือกที่จะไม่เขียนวัตถุบางอย่างลงไปได้ ทั้งนี้เพื่อความสวยงามลงตัวของภาพ

ภาพที่ 7.28 ภาพหุ่นนิ่งดอกไม้

5.2 สาระขั้นตอนการปฏิบัติเขียนภาพหุ่นนิ่ง (ดอกไม้)

1. เลือกมุมมองที่ต้องการร่างภาพด้วยดินสอให้มีความชัดเจนของน้ำหนักเส้นที่ไม่เบาและไม่หนักจนเกินไป โดยในกรณีนี้ใช้ดินสอเกรด B ที่มีน้ำหนักพอดี ไม่เบาและไม่เข้มเกินไป (ภาพที่ 7.29)

ภาพที่ 7.29 การร่างภาพ

2. เริ่มลงสีน้ำหนักโดยรวมของดอกไม้ทั้งหมดโดยไม่นั้นให้เสร็จสมบูรณ์ ดังภาพที่ 7.30

ภาพที่ 7.30 การลงสีวัตถุ

3. ลงน้ำหนักสีพื้นหลังเพื่อค้ำรูปสงของดอกไม้ให้เห็นชัดเจนขึ้น ทั้งนี้ใช้สีพื้นหลังที่มีสีโดยรวมของดอกไม้โดยกำหนดให้มีโครงสร้างเป็นโทนสีน้ำตาลซึ่งเป็นสีที่มีน้ำหนักกลางช่วยเน้นสีอื่นให้ชัดเจนขึ้น ดังภาพที่ 7.31

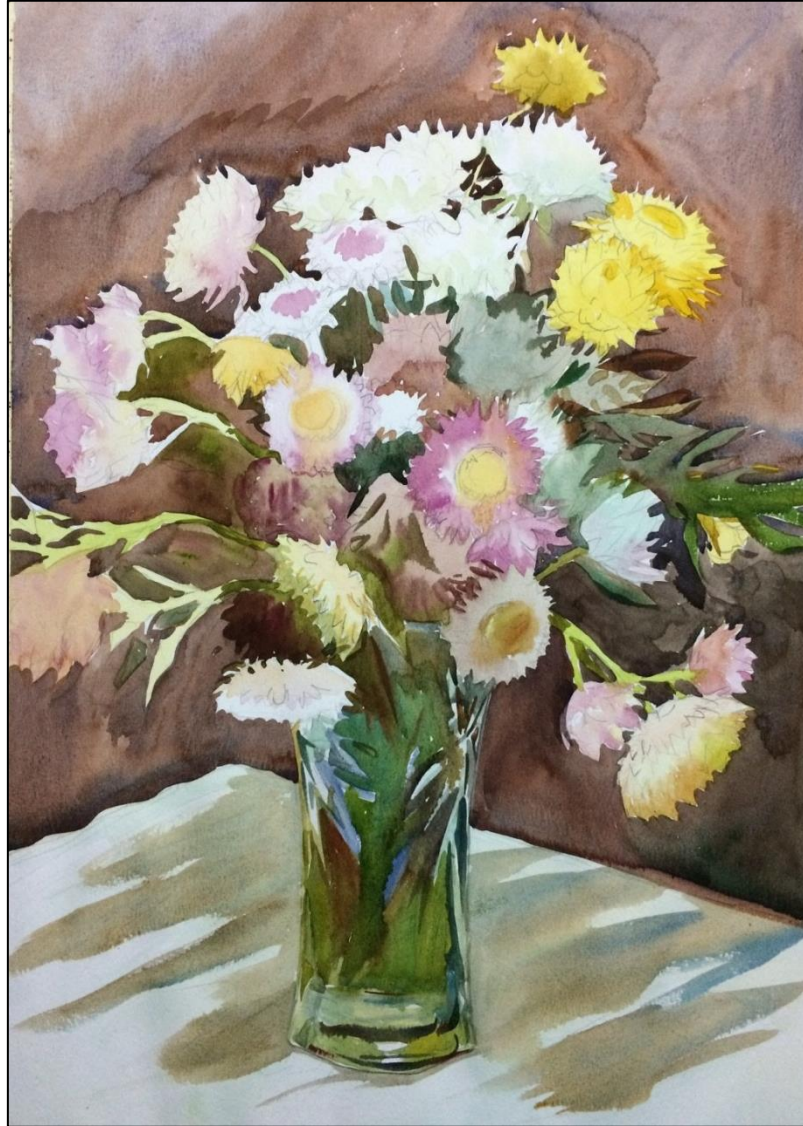
ภาพที่ 7.31 การลงสีพื้นหลัง

4. ลงสีโหลแก้วด้านล่างเพื่อเซ็คน้ำหนักของแจกันดอกไม้โดยรวมโดยเขียนให้มีน้ำหนักเกือบสมบูรณ์
ดังภาพที่ 7.32

ภาพที่ 7.32 การลงสีโหลแก้วเพื่อเปรียบเทียบน้ำหนัก

5. ลงสีบริเวณพื้นภาพโดยกำหนดให้มีน้ำหนักของเงาตกทอดด้านล่างเพื่อช่วยเน้นวัตถุที่อยู่ด้านบนให้เด่นชัดขึ้นดังภาพที่ 7.33

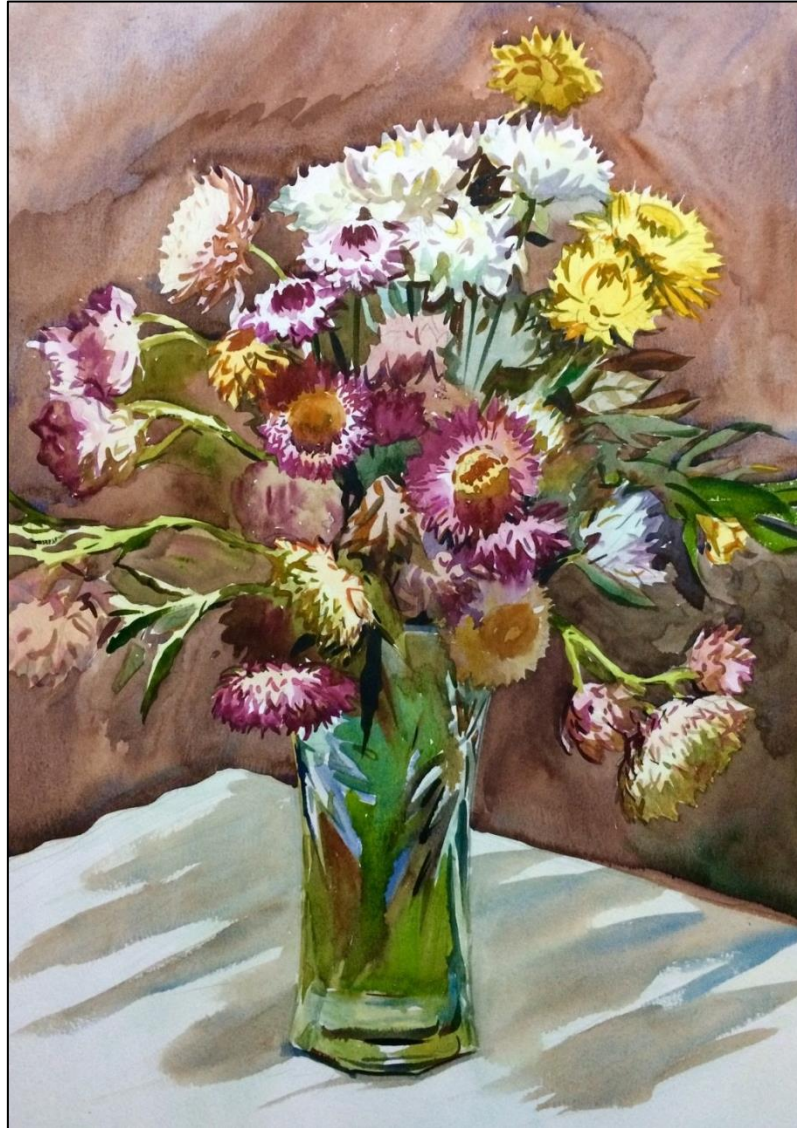
ภาพที่ 7.33 การลงสีพื้นภาพเปรียบเทียบน้ำหนัก

6. เริ่มเก็บรายละเอียดของสีและน้ำหนักของดอกไม้ในบริเวณที่ต้องการเน้นให้เป็นจุดเด่น ดังภาพที่ 7.34

ภาพที่ 7.34 การลงสีดอกไม้ระยະหน้า

7. เก็บรายละเอียดของดอกไม้ที่เหลือทั้งหมดโดยเน้นให้มีความหนักเบาตามระยะใกล้ ไกล ของดอกไม้ที่อยู่ในภาพ ดังภาพที่ 7.35

ภาพที่ 7.35 การลงสีเก็บรายละเอียด

8. เก็บรายละเอียดในภาพให้เสร็จสมบูรณ์ ดังภาพที่ 7.36

ภาพที่ 7.36 ภาพเสร็จสมบูรณ์

สรุป

การเขียนภาพหุ่นนิ่งไม่ว่าจะเป็นหุ่นนิ่งที่เป็นวัตถุ หุ่นนิ่งที่เป็นผักผลไม้หรือว่าหุ่นนิ่งดอกไม้ก็ตาม นับเป็นพื้นฐานสำคัญของการเรียนรู้ในการที่จะฝึกปฏิบัติในการเขียนภาพ ทั้งนี้การเขียนภาพหุ่นนิ่งสามารถฝึกปฏิบัติได้ง่ายจากการเลือกสิ่งของที่อยู่กับใกล้ตัว ช่วยฝึกในเรื่องของการสังเกตทำให้เกิดการเรียนรู้และการจดจำรายละเอียดของวัตถุสิ่งของที่มืรอบตัวซึ่งจะเป็นข้อมูลและเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาไปสู่การเขียนภาพในลำดับที่สูงขึ้นไป

คำถามทบทวน

1. จงอธิบายความหมายและลักษณะของภาพหุ่นนิ่ง
2. วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการเขียนภาพหุ่นนิ่งมีอะไรบ้าง
3. การเขียนภาพหุ่นนิ่งสามารถจำแนกประเภทหนึ่งได้กี่ลักษณะ
4. หุ่นนิ่งลักษณะใดถือเป็นพื้นฐานในการเริ่มต้นเขียนภาพ
5. การจัดภาพในการเขียนหุ่นนิ่งมีหลักการอย่างไร
6. การเขียนภาพหุ่นนิ่งควรมีการเลือกรูปทรงและขนาดของวัตถุที่จะเขียนอย่างไร
7. การใช้สีพื้นหลังของภาพควรกำหนดสีอย่างไร

เอกสารอ้างอิง

นิติพงษ์ ใจประสาท.(2543). **จิตรกรรมสีน้ำ**. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์
สุชาติ เถาทอง. (2540). **การเขียนภาพสีน้ำ**. กรุงเทพฯ : แพร่พิทยา